

Octavian Goga

Datorie

Ciurea, 10/2 1922.

Pe vîg se deal, în largul de Zăpada,
Bătăia stîmper, stejarul e de joasă,
Sub toate lui via cordi se căpășă,
Cînd multele' nserări' prind să cadă.

Des' un mîșcar e gal, e trig și grosă
S-a leșilor plămîntă serenată
Din cînd ai cînd în noapte; și vorbă
Că în depărtare ura mai veghează ...

El mut și blind, stă țără să se'neline,
Acolo unde în rîf și urgie,
Belteșorul ni dă cîmilor îl ține ...

Cu înșipă care înfruntînd povara,
Tutajurat în vechia lui mîndrie,
E nemurcat - vîșagă primăvara

O. Goga, manuscris, din ianuarie 1922

Valul care vult

și la mal se frînge,

Valul vede bine

Sufletu-mi cum plînge

Ca cător mîșcar pe ape, sufletu-mi cum plînge.

Plînge și frescare

Ca într'o ~~colivie~~, și pustie,

O mirighetvanc

Prinsă 'n ~~colivie~~, colivie,

Priată pajăne măiastră, prinsă 'n ~~colivie~~.

Mare - apă sfîntă,

Tainică și albastră,

Spune-mi cînd mai cîntă

Pasărea măiastră ?

Cînd mi cîntă ca pe venuri - pasărea măiastră ?

Manuscrisul unei poezii inedite, dedicată Veturiei Goga,
la 8.II.1920